

Libris.RO

Respect pentru oameni și cărți

VIRGINIE GRIMALDI

Parfumul fericirii e mai puternic când plouă

Traducere și note de
ALEX. VLAD

 UNIVERS

PROLOG

Ora 20:40

Întârzie, ca întotdeauna. A întârziat și la prima noastră întâlnire, și la nuntă, ar fi în stare să-ntârzie și la propria lui înmormântare.

– Doriți ceva de băut cât așteptați, doamnă?

Pentru a treia oară mă smulge chelnerul din nerăbdarea mea. Mi-e jenă să încep fără Ben, dar și mai mult să fiu persoana care ocupă o masă fără să consume nimic. Comand un suc de portocale.

– Când vine soțul meu, o să luăm o sticlă de Dom Pérignon.

Chelnerul dă din cap și pleacă spre tejghea. Oscilez între mândrie și rușinea de a fi jucat cartea șampaniei pentru a-i cumpăra răbdarea.

Ora 21

Nu-mi place șampania. Nu-mi place alcoolul în general, și nimic altceva care mă poate face să-mi pierd controlul. Dar în seara asta o să fac o excepție. Nu sărbătorești în fiecare zi zece ani de căsnicie!

Verific ecranul telefonului pentru a șaptezeci și doua oară. Am semnal bun. Nici un mesaj. N-ar trebui să mai întârzie mult de-acum. O întârziere de o oră e spre limita lui minimă.

Anul trecut, a venit la ora 21 în loc de 19:30. Degeaba îi dai întâlnire mai devreme de ora prevăzută, face cumva ca să nu-și strice reputația.

Eu, dimpotrivă, adesea ajung prima. Anticip sistematic eventualele împrejurări neprevăzute, ca să nu fiu luată pe nepregătite. Gândul că risc să fiu așteptată mă duce în pragul unei crize de angoasă.

Ne echilibrăm: între avansul meu și întârzierea lui, când ne întâlnim ajungem la timp.

Ora 21:15

Venim aici în fiecare an.

Pentru majoritatea clienților, este doar un restaurant bun cu vedere panoramică spre Golful Arcachon. Pentru mine și Ben, este „restaurantul nostru“.

Cu unsprezece ani în urmă, aici „aproape“ că m-a cerut în căsătorie, după ce-și golise contul de economii ca să-mi ofere un platou cu fructe de mare și un inel placat cu aur și cu piatră de zirconiu. După patru ani de viață comună, aveam o singură certitudine: ridurile și amintirile urma să le adunăm împreună.

Chelnerul m-a măsurat bizar. Mă pregătesc să-l întreb dacă am un crab pe cap când înțeleg sursa tulburării lui: fața mi-e străbătută de un zâmbet tâmp, fără îndoială de aproape o oră. Aștept pe cineva care nu se arată și arborez o expresie iluminată: probabil că tipul mă crede vreo Bernadette Soubirous¹.

Ora 21:30

Sper că Ben va fi mai bine dispus decât în ultima vreme. Avem nevoie să ne regăsim, doar noi amândoi, departe de turbulențele cotidianului.

¹ Bernadette Soubirous (1844-1879) a afirmat în 1858 că i s-a arătat de mai multe ori Fecioara Maria într-o peșteră din Lourdes; sanctificată de Biserica Catolică.

De săptămâni întregi număr zilele. Aniversarea căsătoriei noastre este, negreșit, cea mai frumoasă seară din an. Nu ne mai dăm drumul la mână (din care cauză consumarea creveților devine spectaculoasă), rememorăm aceleași scene care ne fac de fiecare dată să râdem, ne rostim declarații care l-ar face pe Romeo să pălească, ne emoționăm de la o privire, ne desenăm viitorul cu vârful degetelor și plecăm cu rezervorul de dragoste plin-ochi.

Pentru cei zece ani sărbătoriți, am prevăzut niște prelungiri surpriză. La etaj, în camera 211. Sub rochie, ansamblul meu de dantelă roșie, preferatul lui. O să-i placă la nebunie. Probabil că și mie.

Ora 22

Mi-am terminat paharul. Și pe al doilea. L-am sunat pe Ben, n-a răspuns. I-am trimis două mesaje ca să-l întreb ce face. Dacă nu uitase. N-a răspuns.

Încerc să-mi înăbuș îngrijorarea. El mereu a fost imprudent la volan, fără îndoială ca efect secundar al întârzierilor. Eu am fost mereu anxioasă. Și în privința asta ne echilibrăm.

Chelnerul mă cercetează cu perplexitate. Repet:

– O să vină, nu vă temeți.

Nu sunt sigură că pe el încerc de fapt să-l liniștesc.

Ora 22:30

Îndată se va închide restaurantul, dar nu-mi pierd speranța. Nu poate să nu vină. Cred că mintea îi stă la altceva în ultima vreme, dar nimic nu-i justifică absența din seara asta. Are tot interesul să aibă o scuză bună și să mi-o prezinte de pe un pat de spital.

Sigur e pe drum, va intra pe ușă dintr-o clipă în alta. Nu mi-ar face una ca asta. Nu *ne-ar* face una ca asta. Să-mi

tragă clapa în seara aniversării noastre ar fi un mesaj prea irevocabil. O să vină. Mai are treizeci de minute.

Douăzeci.

Cincisprezece.

Zece.

Opt minute.

Ora 22:52

Ușa se deschide, chelnerul îmi aruncă un zâmbet. Știam eu.

Pantalonii ăștia gri. Cămașa asta albă. Pantofii ăștia negri. Recunosc imediat silueta care se apropie de mine. Nu e Ben.

– Eram sigur că te gălesc aici. Hai, mergem acasă.

Dau din cap că nu. Mai sunt opt minute, încă poate să vină.

– Hai, Pauline, vino, mama își face griji.

– Așteaptă, tată, o să vină. Sunt sigură.

Tata trage un scaun și se așază în fața mea. Îmi pune mâna pe umăr și îl strânge, ca pentru a mă readuce în lumea reală.

– Știi că n-o să vină, draga mea. Îți faci rău singură sperând... De trei luni te-a părăsit. Hai, vino, mergem acasă.

CAPITOLUL 1

O lună mai târziu

Cel mai greu e la trezire. Cele câteva secunde, mai mult sau mai puțin numeroase, mai mult sau mai puțin întinse, în timpul cărora creierul încă nu a focalizat pe viața mea. Iar apoi mă izbesc de realitate.

Diminețile venite la capătul unor nopți populate de vise în care el este încă acolo sunt cele mai dificile. Deschid ochii și, în locul draperiilor albe, al fotografiilor din Corsica și al trunchiului său la câțiva centimetri de al meu, am în față un perete roz, un afiș al filmului *Titanic* și corpul meu singur într-un pat de o persoană. Nici nu știu ce e mai dureros: faptul că mi-am pierdut soțul, că am asistat la destrămarea familiei noastre sau că, la treizeci de ani, m-am întors în camera mea de adolescență.

Se spune că timpul atenuază tristețea, dar la mine e invers. Mi-a luat ceva timp până să sufăr. La început, n-aveam nici o îndoială: Ben avea să se întoarcă. Era o greșală cumplită, nu gândea cu adevărat ceea ce spunea, avea să-și dea seama și aveam să râdem împreună. El mai mult decât mine.

Apoi a venit furia. Aha, așa vrei să joci? Crezi că am nevoie de tine? Uite, băiete, uite ce bine-mi merge, uite

cum îmi văd de viață de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic. Așa de convingătoare eram, că am crezut și eu. Era deconcertant de ușor să trăiesc fără el, cei care nu-și revin după o suferință din dragoste mi se păreau foarte fragili. Doar nu putea un bărbat să pună capăt fericirii mele.

Soliditatea a început să se fărâmițeze puțin câte puțin. Ba un chef de a rămâne în pat, ba o iritare din senin, lacrimi fără motiv, atacuri de panică... Început cu încetul, corpul mi s-a umplut de vid. Veselia a dezertat, dorința și-a făcut bagajul, speranța a fugit. Trăiesc pentru că trebuie, exist printr-un automatism. Sunt stinsă într-un înveliș care se preface.

Oamenii mă felicită că nu m-am scufundat, că am rămas la suprafață în ciuda furtunii. Le par curajoasă. Sunt exact pe dos. Dacă mă zbat e pentru că mi-e frică. Pentru că știu că, dacă mă opresc, o să mă duc la fund.

Mai rămâne un moment, unul singur în aceste zile lungi, capabil să mă umple de fericire.

Exact la ora șapte și jumătate. Tata încă doarme, mama face duș, deschid încet ușa de la fosta cameră a surorii mele. Încăperea e cufundată în întuneric, mă iau după sfârșiturile ușoare care se înalță din pat. Bâjbâind, pornesc în căutarea trupșorului cald ascuns sub plapumă. Îl mângâi pe obraz, pe păr, îi aud respirația care se accelerează, gemelele adormite, apoi firicelul de voce care-mi izbește inima: „Bună dimineasa, mama!“

Brațele i se încolăcesc pe gâtul meu și buzele plescăie un sărut sonor și umed pe obrazul meu. Îmi afund nasul în gâtul lui care încă miroase a bebeluș și inspir îndelung. Mi-am făcut plinul. Pot să înfrunt ziua.

CAPITOLUL 2

Mama își bea cafeaua răsfoind o revistă când intrăm și noi în bucătărie. Jules o mângâie pe Mina, cățeaua lor boxer, apoi se suie pe genunchii bunică-sii, chitit pe felia de pâine cu unt.

– Cucu, scumpete, ai dormit bine?

– Uite, buni, am ticou cu *Spipiderman*.

Eu mormăi un „bună dimineață“, ea îmi zâmbește.

– Vrei pâine prăjită?

În fiecare dimineață face la fel. Știe că nu mi-e foame, că mă silesc să înghit minimumul necesar ca să nu mă îmbolnăvesc, dar știe că nu pot nici să refuz tentativele ei, pentru că îi cer un mare efort.

Mama să pregătească micul dejun, asta nu s-a mai văzut, pe cât își poate aminti cineva, de prin 1980. Sunt convinsă că, înainte să ne mutăm la ea, habar n-avea unde-s ceștile și lingurile. De patru luni, cu unicul scop de a-mi face viața mai ușoară și de a-mi reda gustul ei, o văd făcând lucruri de care o credeam incapabilă. Ne-a făcut paturile înainte să ajungem, mi-a aranjat lucrurile în dulapuri, a gătit două feluri de mâncare (paste și pizza), a călcat un tricou de-al lui Jules, unge feliile de pâine cu unt și face cafeaua în fiecare dimineață, ba chiar am avut surpriza de a o vedea așteptându-ne în grădină, prefăcându-se că tunde trandafirul, când ea putea să omoare o plantă numai din priviri.

Relația noastră e complicată, dar nu într-atât cât să-i tratez de sus eforturile.

Încuviințez din cap. Mulțumită, se apucă să taie o felie de pâine în timp ce ni se alătură și tata, încorsetat în halatul lui maro pe care-l are – cel puțin – de când s-a născut.

– Lasă, dragă, că mă ocup eu!

N-are de gând să renunțe la rolul lui. Acasă el e zâna. Măturatul, condimentatul, vopsitul obloanelor, golirea mașinii de spălat vase sunt pasiunile lui. De când a ieșit la pensie, poate să li se consacre pe deplin și n-are de gând să-i permită unei debutante să-i fure statutul de vedetă. Celor care se miră, mama le spune că se sacrifică pentru a-i lăsa soțului ei plăcerea de a se ocupa de casă, el replicând că ea nu-i dă de ales. În realitate, nevoile unuia acoperă lacunele celuilalt și invers, ca două piese de Lego care se îmbină perfect.

Cu Ben, eu îmi găsisem piesa complementară. Dar un camion a trecut pe deasupra și a spulberat totul.

CAPITOLUL 3

Se zice că timpul le vindecă pe toate. Că atenuează durerea și o transformă în amintire. Ca să-l fac să treacă mai repede, îl umplu cu rutine, îl acopăr cu obișnuințe.

Toate zilele seamănă între ele, în afară de câteva detalii: Jules, slujbă, somn agitat. Un weekend din două, când fiul meu e la mine, o ținem dintr-o activitate în alta. Când e la Ben, o țin dintr-o siestă în alta.

Patru luni s-au scurs deja în ritmul ăsta dezlănțuit. Am mari speranțe să treacă zece ani cât ai clipi.

Ca în fiecare dimineață, am ajuns la birou mai devreme. Totul era la locul lui și începusem să-mi citesc e-mailurile când au venit și colegii mei.

Sunt asistentă la o agenție de angajare. Mă ocup de primirea candidaților, de completarea dosarelor, de redactarea ofertelor, de atribuirea posturilor și de toată partea administrativă, în timp ce echipa comercială are în sarcină dezvoltarea portofoliului de clienți.

Adesea, cei care vin să se înscrie și-au pierdut toate speranțele pe drum. După Oficiul Forțelor de Muncă, Le Bon Coin, Keljob¹, cabinetele de recrutare și anunțurile afișate în supermarketuri, agențiile de angajare, care propun în mare

¹ Site-uri web cu oferte de muncă în Franța.

parte contracte temporare, apar ca o ultimă șansă. Răspund mașinal la întrebările mele și abia dacă dau din cap când îi informez că o să-i sun dacă vreo ofertă o să le corespundă. Când se întâmplă asta e momentul care-mi place cel mai mult: am impresia că-s Moș Crăciun, minus barba.

În ultima vreme, sacul e gol. Înregistrez înscrierile și ofertele, caut persoana potrivită și, când aceasta se bucură, nu-mi mai pasă deloc. Sunt doar o electrocardiogramă plată.

E ora 11 când domnul Bussy, un antreprenor care se numără printre cei mai importanți clienți ai noștri, intră în agenție. Lehamitea dă pe dinafară prin fiecare por al pielii mele. De când am deschis, am avut parte de florilegiul obișnuit:

- Nu lucrez în weekend, nici seara după ora 16.

- Atenție, să nu-mi trimiteți vreo pocitanie, că fug clienții!

- *Yes I spoke english very good.*

Domnul Bussy, cu tenul lui rozaliu și cămașa care oferă o vedere imposibil de ascuns asupra covorului său de angora, a decis să-și aducă și el contribuția. Vorbește tare, ca pentru a da importanță cuvintelor.

- Ei, păpușă, ai probleme cu auzul?

Deși m-am obișnuit, familiaritatea lui are asupra mea efectul unei unghii pe tablă. Afișez un surâs profesional.

- Bună ziua, domnule Bussy? Cu ce vă pot ajuta?

- Dacă ai putea să-ți faci treaba deja n-ar fi rău deloc! răspunde el cu un râs grosolan. Doar ți-am zis că nu vreau un anumit gen de temporari. N-ai priceput nimic, a trebuit să concediez doi pe șantier azi-dimineață. Fii drăguță, notează cu litere mari pe dosar.

Știu la ce se referă. Dar, de vreme ce a hotărât că-s o tâmpită, îmi intru în rol:

- Ce vrei să scriu, mai exact?

- Că nu mai vreau negri. Sunt niște trântori, lucrează ca melcii, nu se mai poate așa! Asta de azi-dimineață parcă era sub anestezie generală. Notează: fără negri, numai portughezi. La limită, arabi.

- Știți că nu pot să fac asta.

- Și de ce nu?

- Fiindcă e rasism. E ilegal, pe lângă că e amoral.

Mă măsoară condescendent:

- Nu ți-am cerut părerea, îi dau destule parale șefului tău ca să faci ce-ți spun! Așa că fii bună, ia un stilou și scrie cu litere mari: „Fără negri“ pe dosarul meu.

Rămân încremenită, la fel și surâsul meu. Trăsniță de prostia crasă a acestui ins. Domnul Bussy se ridică, ia o cariocă albastră și mi-o întinde la câțiva centimetri de față.

- Alo, e cineva acolo? răcnește el aruncând carioca pe birou. Uite ce-nseamnă să angajezi blonde! De parcă ea face legea... Sărmana Franță! Asta nu cred că-i aici datorită diplomei. Îl plâng pe bărbatu-su, probabil că...

Nu mai aud continuarea. În clipa aceea, fix în clipa aceea, creierul meu intră în pauză și corpul trece pe pilot automat.

O oră mai târziu, mă aflu în biroul lui Pascal, directorul agenției.

- Ți-ai ieșit din sărite?

Este întrebarea care mi se învârte prin minte de la „incident“. Nu sunt în stare să răspund.

- Pauline, știu că treci printr-o perioadă dificilă, dar nu poți să te porți așa cu clienții. Am stat o oră încercând să-l